

Oponentský posudek na bakalářskou práci :

VLIV SMĚRU OČNÍHO POHLEDU NA HODNOCENÍ OSOBNOSTI
(Autor: Magdalena Rynešová)

Odhodlat se k napsání oponentského posudku na bakalářskou práci Magdaleny Rynešové mne stálo mnoho úsilí. Důvod byl pro autorku velmi lichotivý: v prvním dojmu po přečtení celé práce mi problesklo hlavou pouze to, že práce je excelentní, a že jí vlastně nemám co vytknout.

Při čtení druhém mne již napadlo několik školometských připomínek:

- Autorka se občas vyjadřuje v množném čísle (za tým), občas sama za sebe, některé části textu v popisu metodiky projektu jsou ponechány v budoucím tvaru, přestože je výzkum již proveden, doporučovala bych proto styl sjednotit.
- V abstraktu bych doporučila uvést počet respondentů, který je úctyhodný a zběžnému čitateli hned na první pohled vyšle signál o kvalitě výzkumu.
- V teoretické části oceňuji zejména popisy konkrétních výzkumů vztahujících se k tématu práce, tedy kapitoly 3 a 4, předchozí kapitoly zabývající se úvodem do problematiky nonverbální komunikace jsou možná až příliš rozsáhlé a obecné .
- Popis statistických analýz je možná podrobný až přespříliš, popis použitých operací v programu spss v odborném textu není nutný. Nicméně jsem se rozhodla, že si jej ponechám a předám pro inspiraci svým studentům, kteří budou ve své práci využívat post-hoc testy a jednofaktorovou ANOVU.
- Autorčina úzkostlivá aplikace pravidel etiky výzkumu vyznívá poněkud komicky, na druhou stranu mne autorka skutečně přesvědčila, že svým respondentům žádnou psychickou újmu skutečně nezpůsobí.

Tímto poměrně krátkým výčtem malicherností však končí část věnovaná kritice práce a hodlám se zmínit o jejích aspektech, která bych chtěla vyzdvihnout. Jak již titul napovídá, jedná se o výzkum z oblasti nonverbálního chování, jehož výsledky jsou slibné pro budoucí aplikaci např. ve výcviku nonverbálních dovedností. Autorka se tématu zhostila s vervou pravého výzkumníka. Výčet 104 zdrojů v soupisu literatury (a to převážně anglických) hovoří o vynikající teoretické připravenosti, která se také velmi smysluplně odráží v diskusi výsledků. Autorka nedělá metodologické chyby vlastní jiným studentským pracím. Provedla dokonce i pilotní studii již dobře popsala a zdůvodnila korekce v metodice výzkumu, jež na jejím základě udělala. V přílohách má doloženo vše, co by čitatele mohlo zajímat: text rozhovoru při modelové situaci, jež byla natáčena na video, i dotazník, který respondenti vyplňovali. Celkem získala hodnocení od 196 respondentů, což je velmi pěkný počet a svědčí o dobré organizaci celého projektu. Svá data sama statisticky zanalyzovala, analýzám rozumí, výsledky vhodně interpretuje a co více – přínosně diskutuje. Její návrhy pro příští výzkum, zahrnující např. genderový aspekt hodnocení či rozšíření vzorku vítám a doufám, že se do něj studentka brzy pustí. Její výsledky považuji za přínosné, velmi inovativní a doporučuji jejich co nejdříve publikaci v odborné literatuře.

Proud pozitiv by mohl jistě plynout i dál, nicméně se domnívám, že je nejvyšší čas jej zastavit. Závěrem chci pouze podotknout, že tato práce by v nezměněné podobě mohla být prací magisterskou a to i například v rámci jednooborové psychologie. Navrhuji s radostí známku výborně a těším se na obhajobu.

Mgr. Kateřina Klapilová

Otázky pro obhajobu:

Zajímaly by mne nezpracované kvalitativní stránky výzkumu, jako například volné komentáře studentů po absolvování výzkumu. Jak svá hodnocení zdůvodňovali? Jak hodnotili přirozenost videonahrávek?
Jak se podařilo kontrolovat délku očního kontaktu a mimické projevy u pořizování videonahrávek?